

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.619 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 27 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als *"beschikker van voldoende bestaansmiddelen"*.

1.2. Op 3 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1)

Reden van de beslissing (2)

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: de betrokkene werd op 30 augustus 2006 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden voor onwettig bezit van verdovende middelen (deelname aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit). (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondeheid van het beroep.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij erkent dat hij op 30 augustus 2006 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, doch stelt tevens dat hij deze straf heeft aanvaard en vervolgens nooit meer misdrijven heeft gepleegd. Hij betoogt dat hij er na zijn vrijlating in geslaagd is werk te vinden en hij dan ook geen gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Tevens benadrukt hij dat een strafrechtelijke veroordeling op zich geen voldoende grond vormt om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan een burger van de Europese Unie en dat er bovendien een afweging moet gebeuren van het actuele gedrag van deze burger in het licht van een ernstige bedreiging van een fundamenteel belang.

Gelet op deze uiteenzetting kan verweerder niet gevolgd worden waar hij stelt dat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan de vereiste toelichting.

Verweerder werpt in tweede instantie op dat een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet kan weerhouden worden daar het niet betwist is dat verzoeker zich schuldig gemaakt heeft aan zeer ernstige inbreuken, wat ondermeer blijkt uit het feit dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zesendertig maanden, en er niet enkel wordt verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling, doch evenzeer naar het persoonlijk gedrag dat maakt dat zijn verblijf ongewenst is.

Artikel 43, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daaren-tegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat het gedrag van verzoeker dusdanig is dat *“zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde en nationale veiligheid”* maar wordt voorts slechts verwezen naar een vroegere strafrechtelijke veroordeling, wat gelet op de uitdrukkelijke tekst van artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in casu niet volstaat om een verblijfsrecht te weigeren. Bovendien blijkt uit een verslag dat werd opgesteld door de politiediensten op 23 juli 2008 dat het huidige gedrag van verzoeker geen aanleiding geeft tot opmerkingen en dat het CSB en SIS werden geraadpleegd en verzoeker niet geseind staat, dat verzoeker samenwoont met zijn partner en kinderen en dat hij tewerkgesteld is. De stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is, wat impliceert dat verzoeker door zijn gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, vindt derhalve geen steun in het administratief dossier.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.